

Dojmy z cest: Austrálie, Perth

Pondělí, 21.2. 2011

Tak jsem u protinožců. Neuvěřitelné! Když jsem v sobotu odpoledne nastupovala na vlak v Háji, zdálo se mi, že jsem se ocitla v Möbiově listu. Nefungovalo nic. Poté, co jsem vyprázdnila ledničku, chtěla jsem si dát v hotelu alespoň polévku. Ale přečetla jsem celý Katolický týdeník, a polévka nikde. A to jsem tam byla jediný zákazník. Tak jsem šla domů, naházela věci do kufru a vydala se na nádraží. Třásla jsem se zimou, protože jsem si vzala na cestu poměrně lehké oblečení, ale vlak nikde. Kurňa, žije tu vůbec něco? Kupodivu, vlak přijel, a já se tedy vydala na druhou stranu zeměkoule.

No, ať to zkrátím. V noci jsem udělala moudrou věc, a to Chech-in online. Letadlo už bylo úplně obsazené. Let do Dubai byl prima, protože za a) v letadle jsem se potkala se svým zeťem Vládou a za b) Emirates jsou velice přívětiví, řekla bych, že mnohem lepší a pohostinnější, než např. Lufthansa. Snadno jsem našla kanál, kde dávali klasiku a tak jsem oněch šest hodin strávila posloucháním Debussiho. V Dubai byl fofr, takže na cigaretu ani pomyšlení.

No a pak ještě více jak deset hodin do Perthu. Tam samozřejmě začal Pavel perlit. Nejprve neměl kufr, ačkoliv mu třikrát projel pod nosem, pak jsme šli na „lost baggage“ a problém byl v tom, že na můj kufr dali jméno Materna a na jeho Duží. To by nevadilo, ale když on svůj kufr nepozná! Konečně se kufr našel, pak jsme měli špatně vyplněný žlutý přihlašovací lístek (křížkovat, co neplatí, nechávat to, co platí, prostě vše je tu naopak), to se taky zvládlo, a konečně venku, kde nás už čekal Hartley. Objala jsem ho opravdu velice srdečně a šla si konečně zakouřit, doufajíc, že to nejhorší už mám za sebou. Ale ouha, než jsem dokouřila, Pavel dle svého zvyku zmizel. Hartley stál u našich bágglů a řekl mi, že Pavel někam běžel, prý nemá ještě nějaké zavazadlo. Nemožné! Všechna zavazadla měl, osobně jsem to kontrolovala! Příště ho bude nutno vybavit na cestu **Zavazadlem** (pro připomínku nám starším, Terry Pratchett).

Nicméně, po chvíli (tedy dalších dvou cigaretách) se Pavel našel a dojeli jsme do hotelu. To už bylo 7 večer a já jsem užasla, jak se najednou setmělo. Přesto je pořád vedro. Já vydechla úlevou a šla na pokoj vybalit. Za chvíli buší Pavel a prohlašuje, že se nemůže vybalit, protože tu ve skříni nejsou ramínka. No, „vybalit se snad už umíš sám, já jdu pod sprchu“ (mimochodem, ramínka tam byly). Pustila jsem studenou vodu, doufajíc, že se konečně zchladím – je tu strašné vedro, +36⁰! Ale studená tu teče teplá a teplá je vřelá, tak jsem vzala klíč a šla do Indického oceánu. Vlny obrovské, oceán divoký, ale aspoň trochu chladný! Dala jsem si tašku s klíčem daleko od vody a ponořila se do chladných vln (obrovských!) Indického oceánu. Žraloci mi můžou být ukradení. Bylo to úžasné, kraulovala jsem naznak a nad hlavou mi zářil Jižní kříž! Podplouvala vlny a nechávala se kolébat, prostě paráda. Ale ten oceán je fakt divoký. Když jsem vylezla z vody – taška s klíčem a penězi nikde! Oceán ji spolkl. Naštěstí se mi ji podařilo vylovit, klíče byly v pořádku a dolary jsem usušila.

Rostou tu samé zvláštní rostliny, takové podivné borovice a hlavně eukalypsy, ale koaly nikde! Asi šly někam dál. Ted je tu ráno, tedy už je úterý a půjdu opět do oceánu, protože jsem uvařená. Zajímavé je to, že západ slunce proběhl během pěti minut, a nyní východ – no tak asi během deseti minut. V noci strašně řvou ptáci a k ránu ještě více. Hartley mi dal takové ty věci do uší, aby mne prý nerušili lidi z baru. Kdepak lidi, ale ti ptáci, ti fakt řvou.

Jelikož už svítá, jdu do oceánu. Prý tam mají ráno v šest všichni sraz, je však teprve půl šesté. No, uvidím. Tak zde je svítání na pobřeží Indického oceánu:

O pár minut později:

A ještě chvíli později:

Bylo to nádherné, skvěle jsem se vyplavala. Pláže jsou tu krásně písčité, rozsáhlé a lidí poměrně málo, vlastně skoro nikdo. Ale vše je tu opravdu „ganz opačite“, takže bych se tu měla cítit dobře, neboť jsem „stvořeni pitvorne ganz opačite“, jak říkávala moje babička. Na jihu je zima, na severu horko. Klíče se otáčejí na opačnou stranu, auta jezdí vlevo, tj. vždy se vyřítí z opačné

strany, než člověk čeká, ráno je večer, jaro je podzim, atd. A i to slunko chodí naopak! Od východu přes *sever* na západ! Ale myslím, že bych si tu rychle zvykla, zdá se to být opravdu pohodová a příjemná země. Jen tak přemýšlím, jak to museli mít ti první osadníci farmáři obtížné. Zdejší krajina je vlastně taková polopoušť. Písek, písek, písek, sem tam nějaká ta travička či spíše bodlák. Jak tu mohli farmařit? Asi je zachránily ovce a vývoz zmraženého masa, budu se muset podívat do historie.

Úterý, 22.2. 2011

Dnes byl úžasný den. Hartley nás čekal v 10 ráno a jeli jsme na obhlídku Perthu a první seznámení s tímto městem. Perth je jedno z největších měst v Austrálii a to nejen počtem obyvatel (1,5 miliónů, přitom celá Western Australia má 2,5 milionů)), ale i rozlohou. Jelikož zde staví převážně takové nízké a pěkné haciendy, rozkládá se město na obrovském území.

Hartly nám ukázal obě university, kde budu přednášet, a pak jsme jeli do takového místního národního parku (King Park), kde je pravá nefalšovaná buš. Je tam také něco, co jsem ještě v životě neviděla (ale takových věcí, co jsem ještě v životě neviděla, je tu spousta). Ale toto bylo naprosto mimořádné, podmořský Aqvapark, kde si prohlížíte žraloky, mořské želvy, všechny možné i nemožné ryby a další potvory, co žijí v moři. Tolik překrásných tvarů, a ty barvy! Místo řeči vložím raději nějaké fotky, protože popsat se ta nádhera nedá!

S holubem před tím Aquacentrem:

A tady je náš kamarád Hartley. Ty podivné sexy rostliny za ním jsou, jak jinak, Australská specialita:

A ještě rybičky a rybičky ...

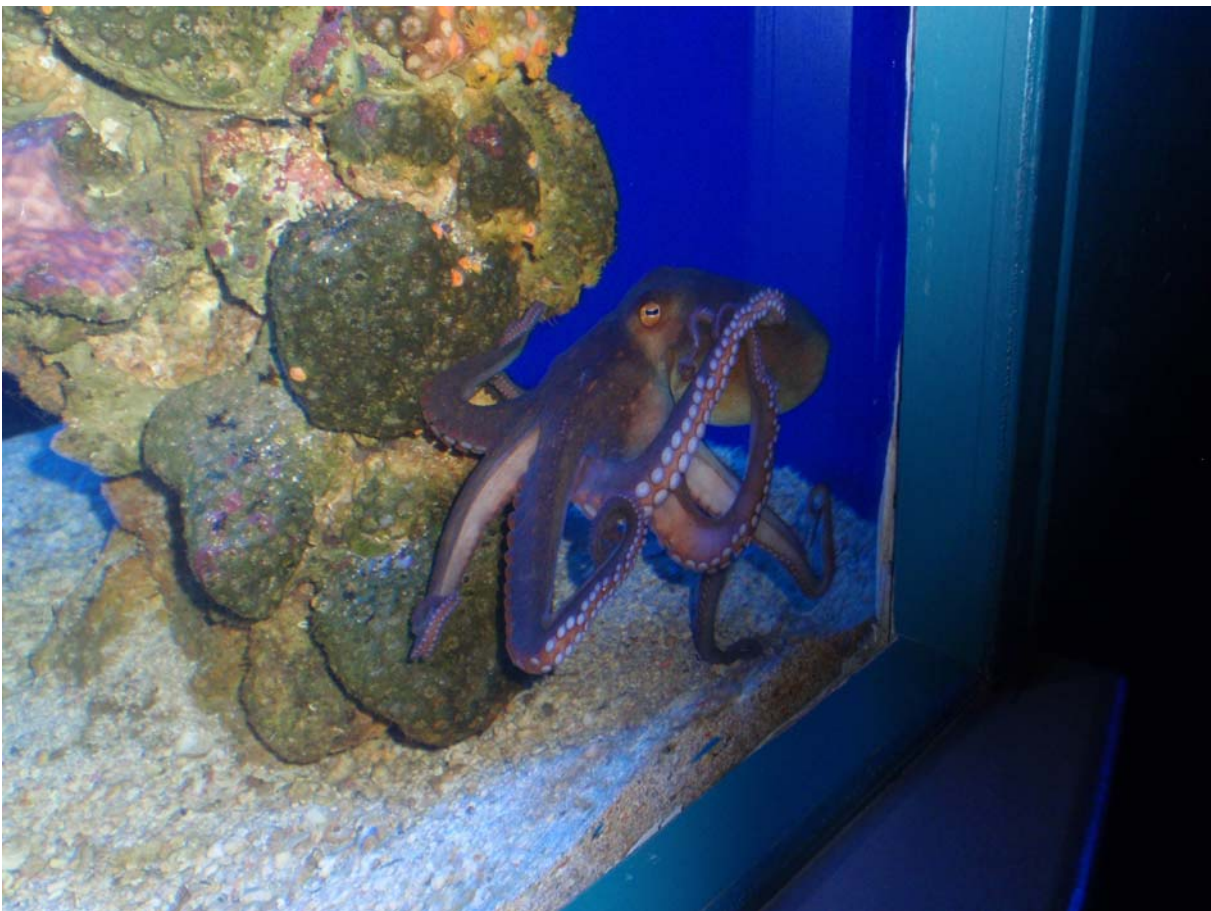

Žralok zespodu, zezadu a zepředu:

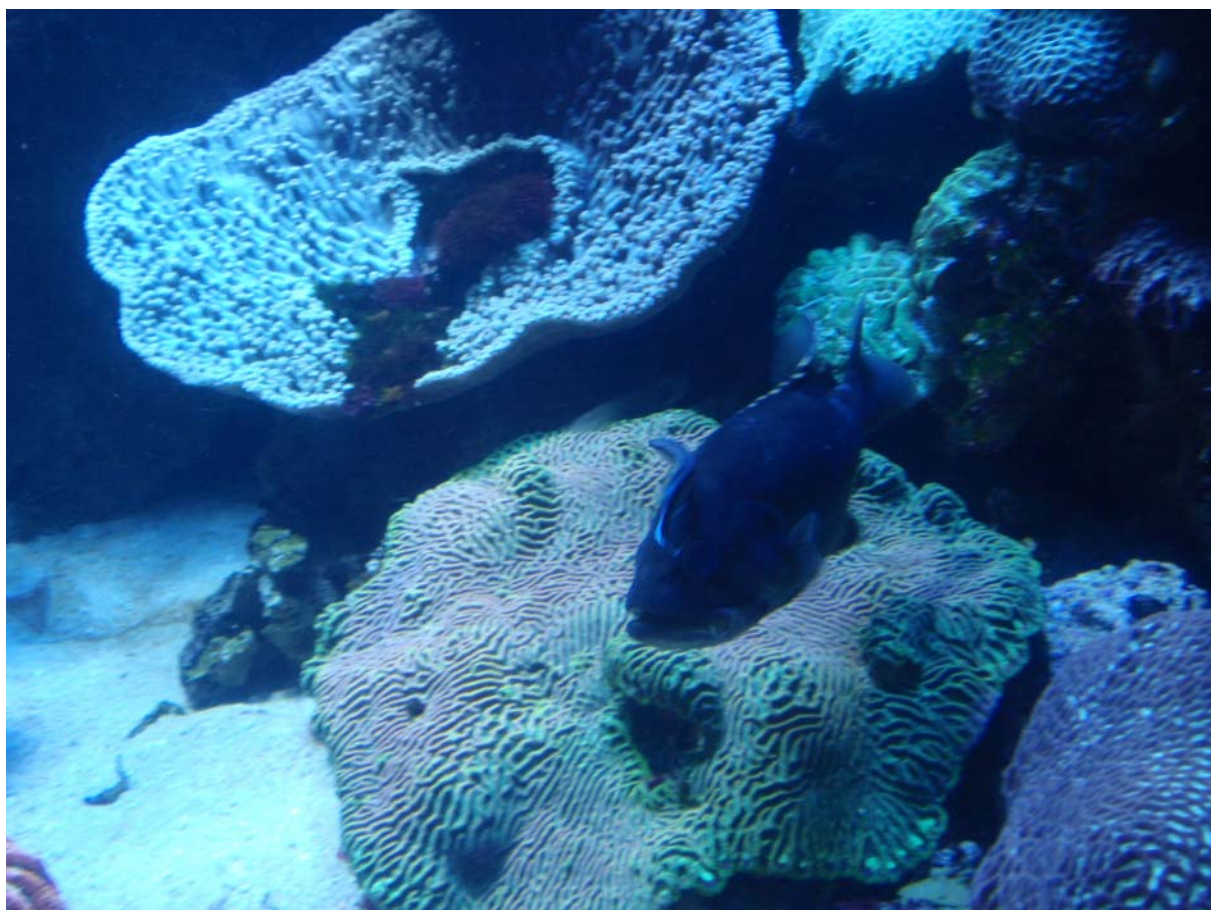

To dole je mořský koník (nebo chobotnička?):

Symbióza:

Ty malé rybky čistí té větší rybě žábra.

Další zastávka byla na jediné „hoře“, která zde v západní Austrálii je, a to Mount Elisa. V pozadí několik málo výškových budov, které se vyskytují v centru Perthu ty jsou dle místních kontrapverzní, protože prý sem patří jenom nízké:

A toto je jeden z mnoha druhů eukalypsů, tedy „Salom Gum“, neboli *Eucalyptus salmonophia*. Eukalypty že mají takové zvláštní úzké listy, které se otáčejí kolmo ke slunko, aby zachovaly aspoň trochu vláhy. Tento strom se pozná dle narůžovělého kmenu:

KUK !!!

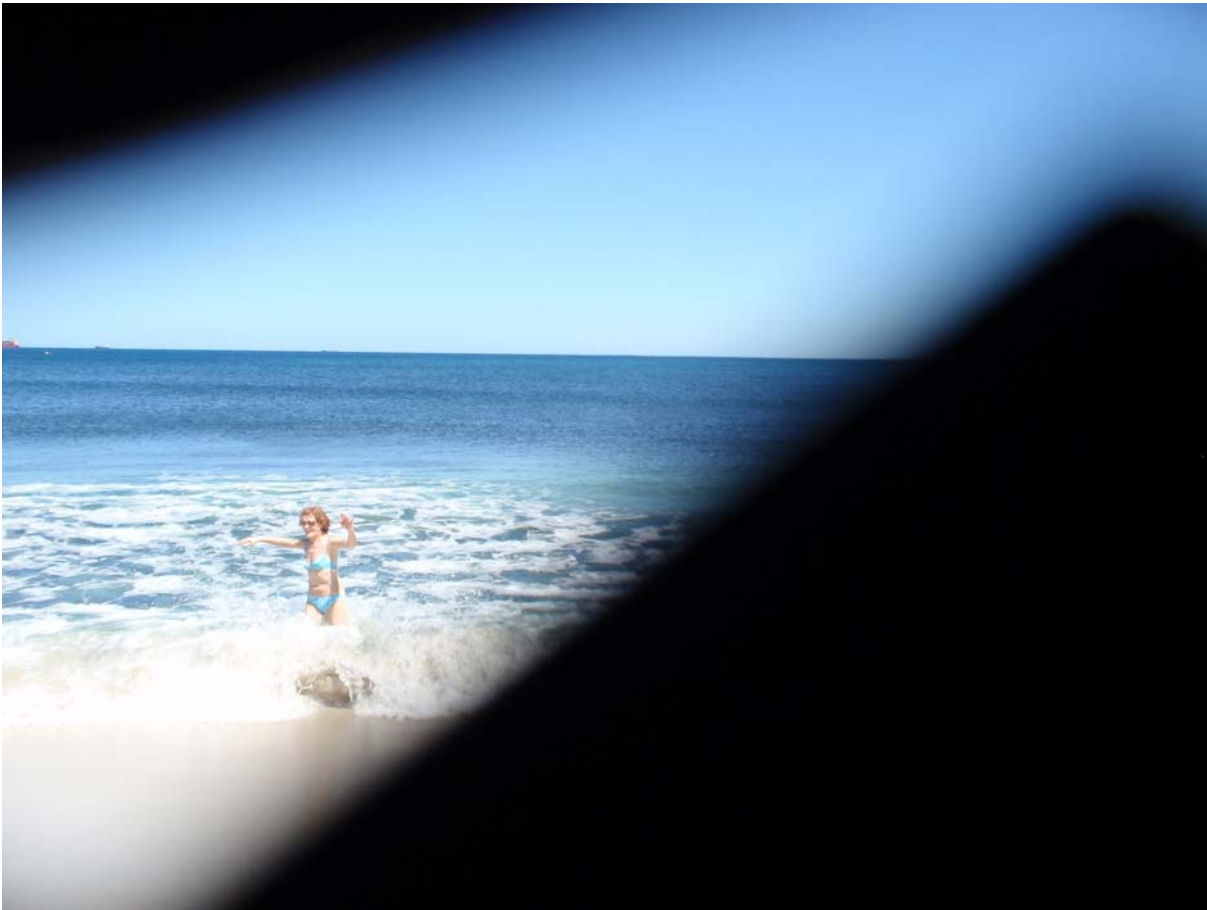

Středa, 23.2. 2011

V noci jsem se dostala do problémů, můj miláček Dell vážně onemocněl! Byl tak přeplněn dojmy, že mu paměť nestačila a začal stávkovat. Nešel rozumně vypnout ani zapnout. Ještě že mám ten roaming passport! Pětiminutový hovor s Davidem a problém se zdárně vyřešil. Přitom jsem se dověděla, že doma je -12, zde je +36, neuvěřitelné. Ale tuto užitečnou informaci si musím zapsat: při spuštění přejít přes **F8** do nouzového režimu, pokusit se odinstalovat to, co zabírá nejvíce místa a není k okamžité potřebě. Ono se to nepovede, ale miláček si částečně hlavu vyčistí, zchladne, a pak už to jde. Uuuuffff! Nepodařilo se mi před tímto malérem ani udělat kopii přednášek a bez notebooku bych byla v pěkném průšvih. Ve čtyři ráno zdejšího času bylo vše OK, práce zkopírovaná na flashku a konečně do lůžka!

Ráno, pracovní. Rychle jsem chtěla dokončit přípravu páteční přednášky a pak jsme šli s Pavlem do oceánu. Našla jsem krásnou pláž, kde nebyly šutry, vlny byly ráno mírné, a tak si konečně zaplavala i Pavel. Ale toho by v Austrálii nebylo, aby čertík chvilku pospal! Pláž je písčitá, vítr ráno silný a písek se víří všude. Nejdříve jsem zase podezřívala Pavla, že strčil při focení někam prst či co, protože on je na focení opravdový „mistr“. Ale tentokrát je v tom nevinně (kupodivu)! Ten oceán je fakt divoký, až se můj foťák zalekl a přivřel hledáček. Spadlo mu do oka zrníčko písku, a takto to dopadlo:

Tedy – báječné dopoledne. Pak to ale opět začalo. Pavel trval na tom, že s ním musím jít do Internetové kavárny, že musí zkontrolovat maily a že to sám nezvládne, ale já měla jiné plány, prostě moc práce. Dodělat své přednášky, pak se podívat na jeho a spravit mu to, články, ... Tak co tam budu tvrdnout. No, zvládl to, i když při tom ztratil hodně kytickek.

Pak zase práce, ještě jednou oceán (už opět divoký) a šli jsme na hotel. Pavel chtěl mermomocí vidět mou přednášku, tak jsem jej nechala v mém pokoji i s klíčem a **důrazně** mu připomněla, aby po odchodu zamkl. Já šla mezitím koupit jídlo. Vráťím se za hodinu, najdu pokoj otevřený, všude rozsvíceno, tak hledám Pavla v koupelně, na balkoně, on nikde! Spokojeně si seděl ve svém pokoji a poslouchal hlasitě, tedy hodně hlasitě, puštěnou televizi, neboť špatně slyší. Takže nechal zcela na pospas můj pokoj, kde je vše důležité (počítač pracně uzdravený, přednášky, peníze, doklady, ...). Ach jo. Víím, že osmdesátka je úctyhodný věk a nemá smyslu se vztekat, a že jsem slíbila Kláře, že tu na něj dám pozor, ale co je moc, to je moc. No, vydýchala jsem to večerní procházkou (tedy noční) kolem pláže, teď dodělala rozdělanou páteční přednášku, pár poznámek do deníku, a konečně spát (už je zase půl druhé v noci! Jak by zde bylo krásně, kdyby nebylo těch ...) Fotky vložím až zítra.

Tak ty fotky. Tady jsou ty zvláštní borovice, či co to je. Nejprve večer s helikoptérou, a pak s holubem:

Haciendy na pláži:

Kupředu pravá ... do Indického oceánu:

Jízda na (indických?) slonech:

A kdepak se to nacházíme?

No přeci v Cottesloe

Tady je vidět, jak vypadají ty útesy na pobřeží.

A ještě náš hotel Cottesloe Beach:

Mimoходом, jméno „Cottesloe“ údajně vzniklo zkomolením „cottage“ a „low“, tedy nízký domek.

Čtvrtek, 24.2. 2011

Dnes jsem nespala celou noc, protože jsem připravovala další přednášku, dělala na článku, ale co hlavně, Pavel chtěl jet do zdejšího „Wild life park“, kde jsou údajně k vidění všechna australská zvířata. Což o to, taky bych je ráda viděla, ale po usilovném studiu v průvodci jsem zjistila, že se to bez auta za jeden den obrátit nedá. Zde je všechno rozlehlé, a daleko. Navíc, Hartley říkal, že nás v neděli vezme na výlet do Swan Valley, a ten park je hned vedle, tak jsem si říkala, že má možná v plánu vzít nás i tam. Hartley je fakt dobrý, příjemný a stará se. A taky má rád muziku, samozřejmě klasickou, a vůbec, mám ho ráda.

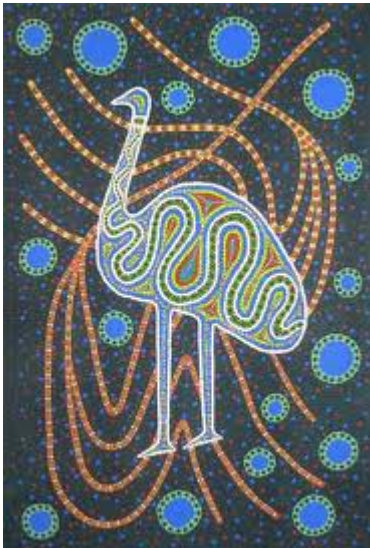
K ránu jsem tedy došla k definitivnímu rozhodnutí, že zvířata necháme na jindy a zajedeme do města, tedy do City of Perth. Pokusila jsem se zdřímnout, ale už to nešlo, tak jsem šla do oceánu. O půl osmé jsem šla oznámit změnu plánu Pavlovi, neboť večer před tím řekl, že *musíme* vyrazit nejpozději v 8. Ovšem on spal jak zabítý, pokoj otevřený, nezamčený a všechny cenné věci pěkně hned na ráně u dveří. Tak jsem je přesunula z dohledu a šla znovu plavat. V devět byla situace stejná. Pak se konečně probudil, vynadal mi, že jsem ho nezbudila, že to nestihneme (přesunu cenností si vůbec nevšimnul). Když jsem oznámila změnu plánu, vyváděl jak malý kluk. Ne Pavle, uklidni se, jedeme do města. Perth jsme ještě neviděli a stejně musíme nakoupit dárky domů. On na to, ne dárky necháme až na poslední den, kolik nám zbude peněz. A najednou „ale já už nemám peníze“! Proboha, vždyť sis vyměnil stejně jako já na tisíc australských dolarů, výdaje máme stejné, pivo jsem Ti koupila hned první den, tak za co jsi to utratil? „Já nevím, ale nemám“. Prosím Tě, podívej se pořádně. Nakonec našel ještě 600 dolarů a vyrazili jsme do města.

Důrazně jsem ho upozornila, že na noc se musí zamykat a nenechávat všechno cenné včetně peněženky hned u dveří na ráně, nevím, zda to pochopil. (Teď si uvědomuju, že budu muset udělat dvě verze tohoto deníčku, „private“ a „public“. Jinak si čtenáři budou myslet, že pan profesor je už úplně dětinský, a to je ještě eufemistické vyjádření skutečnosti.)

Dojeli jsme autobusem do centra a vydali se hledat „*Aboriginal Art Creative Nature*“. Aboriginové jsou původní obyvatelé Austrálie. Byli to opravdu přírodní lidé, kteří po staletí pokojně žili v buši v souladu s přírodou. Také docela asi hodní a mírní, neboť prvním bílým ztroskotancům, kteří dorazili do Austrálie, často pomáhali. Australská vláda však prováděla vůči těmto lidem velice necitlivou politiku integrace, jako odlučování dětí od rodin za účelem „výchovy“ a vzdělání, apod. Přitom pro tyto lidi je rodina naprosto nutná k životu, bez ní

hynou steskem ... Tak se teď vláda snaží jim to víceméně neúspěšně vynahradiť. Proto se Aboriginal umění stalo velkou módou. Ale právem, je to opravdu moc zajímavé a hezké. Např. jejich obrázky se mi moc líbí:

Ovšem chodit v poledním žáru po městě je téměř nemožné („only mad dogs and Englishmen stay at noon under the sun“), tak jsme zašli do první restaurace, na kterou jsme narazili. Zde jsem objednala „soup of the day“ čili polévku dne a vodu. Pavel uvažoval o víně, ale to jsem striktně zavrhla, v tom horku by ho to sklátilo. Číšník přinesl polévku, k tomu housku a máslo a džbán vody – paráda! Nic jiného jsem nebyla schopna pozřít, jen tekutiny. Polévka byla znamenitá, a navíc jsem pojala podezření, že je to „pumpkin soup“, čili dýňová polévka. Zeptala jsem se číšníka, a ten mi to potvrdil! Tak jsem jedla na počest Gejši (kdo to četl, ví, že „Pumpkin“ byla její proradná přítelkyně. Znamenitá kniha.)

Pak jsem šla zjistit, kudy jede „CAT bus“. Není to bus pro kočku, ale výborný místní servis. Ve městě Perth jezdí tři (samozřejmě klimatizované) autobusové linky zadarmo: červená, žlutá a

modrá. Jejich trasy pokrývají prakticky všechna nejdůležitější místa v centru a jezdí tak co 10 minut. Nasedli jsme na žlutý, dojeli do Forrest chase a hledali ty domorodce. Když už jsme byli skoro na místě, zjistila jsem, že vedle je obchod se suvenýry (hlavně Aboriginal). Vešla jsem dovnitř, uviděla spoustu krásných věcí a prodavačka mě ujistila, že v té galerii vedle mají totéž, ale mnohem dražší. Takže, další úspěch, nakoupili jsme dárky a všechny se mi líbí (nevím sice, jak se budou líbit těm obdarovaným, ale to je už jejich problém). Taky jsem rázně vyřešila problém frflajícího Pavla, který furt otravoval a nutil mě, co mám koupit, a to už ne, to je moc drahé a sám přitom kupoval blbosti, které nebyly pěkné ... Zašla jsem pro druhý košík a řekla, nakup si, co chceš a mne nechej na pokoji.

Pak jsme si dali venku ovocný koktejl, sedli na lavičku, a fotili. Proto, opět pár obrázků, jak vypadá centrum Perthu. Jeden z těch mrakodrapů je slavná „Bell Tower“:

Ne není to žádný z nich, tu Tower of Bell jsem viděla na zpáteční cestě z autobusu. V popředí je to nákupní centrum.

A tato budova se mi líbí:

Povšimněte si znaku Austrálie vlevo:

Ještě musím vložit fotku slavného kulatého domu, který připomíná operu v Sydney (no, aspoň trochu):

Poté jsem se vydala hledat zastávku našeho busu 102 a doufala, že den skončí dobře, v oceánu. Skoro. Vyplavala jsem se, pozorovala západ slunce, Pavla poslala do Internetové kavárny, a těšila se na večeri. Do hotelu jsem dorazila v 7:15. Pavel s mobilem (sic!) poskakoval na chodbě a nadával, kde jsi tak dlouho? Už Ti volám! (Byli jsme jasně domluveni.) No nic, vylíčila jsem nádherný západ slunce a řekla, že jsem bohužel neměla na pláži foťák, že to vyfotím zítra. „Tak já to jdu vyfotit!“ Pavle, slunko už zapadlo, zde to jde opravdu rychle, během deseti minut je tma. Na to Pavel, „a kde je můj foťák“? Vždyť jsi ho měl sebou ve městě a ještě v autobusu jsi fotil! Tak vyrazil výkřik – „já se stavil ještě na víno, nebo zůstal u toho Internetu, když ho nenajdu, tak se zabiju!“ A vyběhl ven (bez klíče) hledat fotoaparát. Takže mé naděje, že aspoň jeden den proběhne v klidu, vzaly za své. Když se Pavel dlouho nevracel, vydala jsem se ho hledat. No, foťák samozřejmě nenašel, ale aspoň jsem našla Holuba.

Tak jsem ho uklidnila, že je to sice škoda, ale ne katastrofa (Pepíček ve škole!) a většinu jeho fotek jsem stejně zkopírovala do svého počítače, takže není důvod zoufat. „Neboj, mám Tě ráda a aspoň vím, co ti koupím k narozeninám. Už to pusť z hlavy a nech mne pracovat“. No, aspoň trochu se uklidnil a slíbil, že už nebude nosit důležité věci po kapsách. Dodatek: stále je nosí po kapsách a dnes ztratil cenné brýle, bez kterých by byl úplně nemožný. Naštěstí jsem je našla cestou na pláž. Navíc, v kraťasech má tři kapsy na zip, ze kterých nic vypadnout nemůže, ale tvrdošijně strká to nejdůležitější do kapes otevřených, ze kterých vypadne vše.

V noci jsem znovu prošla svou zítřejší přednášku a šla spát. Pavel sice otravoval, že chce vidět svoji přednášku, a jestli už to mám hotové. Tak jsem ho poslala do ..., protože na to je ještě týden času. Tak uvidíme, jak zítra uspěju, ale už usínám, sbohem můj deníčku. Ale je tu ještě jedna překážka, za kterou (kupodivu) Pavel nemůže. Každý den brzy ráno si dávají na mém balkoně sraz černí havrani a strašně u toho řvou! Opravdu hodně. Kdybych byla pověřivá – je to nějaké znamení? Zde je „empirický důkaz“ tohoto jevu:

Jako hrdličky ...

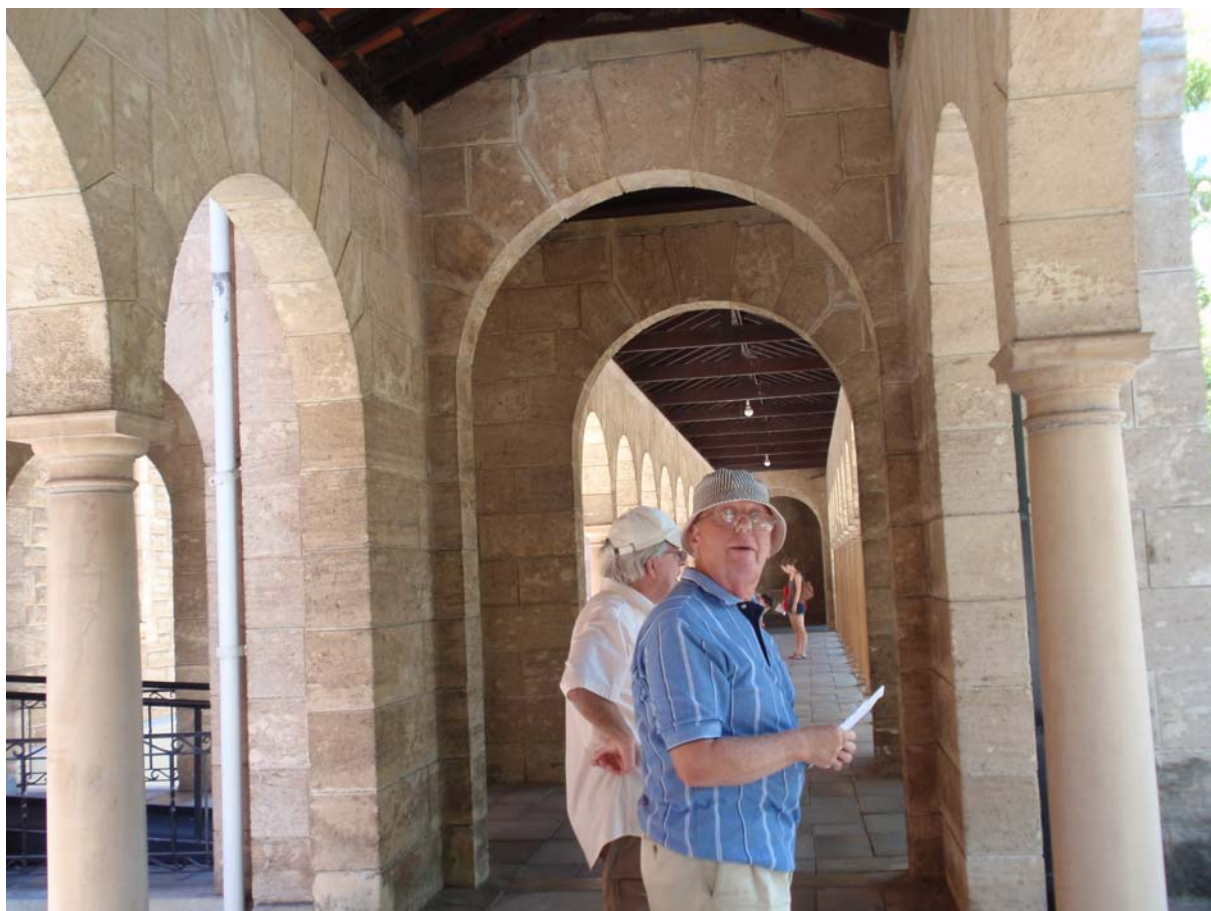
Pátek, 25.2. 2011

Dnešek začal dobře. Ráno brzy, jak jinak, oceán. Moje rybičky mě zdravily, potápěla jsem se jak divá, přišla jsem totiž na to, jak zvládat ty obrovské vlny. Nebojuji s nimi, prostě je podplavu a přitom si povídám s rybami. Pak rychle zpět na hotel, sprcha, umýt vlasy, upravit se, jdu přeci reprezentovat VŠB! A nemusím vypadat, jako bych zrovna vyfárala. Vybrala jsem si pěkné a

lehké šaty, nachystala do tašky počítač, a už bylo skoro 11 a Hartley před hotelem čekal. Jo, ale dobrák Hartley se rozhodl pevně, že před mojí přednáškou nás provede po universitním kampusu. Je pěkný, ale ve 40 stupňovém vedru to bylo skoro nesnesitelné. Tak alespoň několik obrázků, jak vypadá „starobylá“ University of Western Australia.

Zde jsou naši dva profesoři, vypadají capartně, že:

Už jsem se nemohla dočkat své přednášky, hlavně proto, že budeme v chládku (ne za katrem, ale pod klimatizací). Chyba lávky! Semestr začíná až v pondělí, všude se šetří, a proto klimatizace nebyla zapnutá. Hrůza! Přesto jsem vykládala celou jednu hodinu a končila propocená dýcháním. Obdivuji sama sebe, ale ještě více ty posluchače, že jsme to vydrželi. Ovšem hned po prvních pěti minutách jsem věděla, že to jde dobře. Lidé pozorně naslouchali, dělali si poznámky, smáli se, když se měli smát a dělali, že přemýšlí, když měli přemýšlet, prostě reagovali správně na mé narážky. Když jsem skončila, byla jsem grogy, přesto jsem byla nachystána na diskusi. A opravdu – success! Zvedl se les rukou. Naštěstí chairman udělal přestávku, a vydal se hledat chladnější místnost. Já se mezitím převlékla do náhradních šatů, které jsem si prozíravě vzala sebou. No a pak jsme ještě asi půl hodiny zajímavě diskutovali. Nakonec mi mnozí (včetně Horsta – vice-chancellor a místní guru zakladatel) říkali, že tak dobrou přednášku tu již dlouho neslyšeli! No, nejsem málo skromná a fakt mě to potěšilo.

Po návratu „domů“ jsem rychle hupla do oceánu, neboť jinak bych už nebyla schopna ničeho. Pak rychle nakoupit nějaké jídlo, protože do restaurací chodíme jenom společensky. V tomto vedru se raději najím na pokoji, kousek chleba a „zeleného“ je tak akorát. Když jsem šla z nákupu, viděla jsem, že se blíží sedmá, a tedy západ slunce. Jak jsem zmínila, tohoto spektaklu jsem si všimla hned první večer po příjezdu z letiště. Tak jsem si to chtěla nafotit. Ale ouha, než jsem stačila vyběhnout na kopeček (kopce tu nejsou), slunce spadlo do oceánu závratnou rychlostí. Tak snad příště.

Sobota, 26.2. 2011

Ráno jsem jako obvykle šla plavat ještě před východem slunce (tj. před sedmou), ale překvapily mě davy lidí, a nikdo ve vodě! Ono, byl to každoroční závod plavců „Rottneest Channel Swim“ přes zdejší „La Manch“. Start je u hotelu a celá trasa měří skoro 19 km (v rozbouřeném oceánu plném žraloků, medúz a jiných potvor!).

Takto vypadá start (slunce ještě nevyšlo):

A už to jede! Vlevo dole takové ty žluté čárky jsou míhající se paže závodníků:

Pak jsme vyrazili na výlet do Fremantle, je to městečko hned vedle Perthu, ale na rozdíl od Perthu „starobylé“, tedy domky zhruba z počátku minulého století. Jelikož mám strašně moc

práce a nevím, co dřív, požádala jsem Pavla, ať nastuduje v průvodci, jak se tam dostat a co tam. Myslím, že není třeba dodávat, jak to dopadlo. No jo, úctyhodný věk a roztržitý pan profesor, to je kombinace na zabití. Takže můj plán: bus 102 na nádraží, pak vlakem do Fremantle. Tam jezdí opět CAT bus co není pro kočku, ale velice užitečný. Projeli jsme celé město a vystoupili u „ship wreck museum“, čili museum, kde je dokumentována historie objevování Austrálie a všech možných katastrof s tím spojených. Této oblasti západní Austrálie se říká „ship wreck“, protože zde obvykle lodi ztroskotávaly. Museum je velice zajímavé, tolik tragédií! A když se člověk vžije do situace těch mořeplavců, jejichž navigační systém nebyl GPS, ale spíše intuice, je to bomba.

Jedna z nejzajímavějších historek byla tato: slavná loď Batavia ztroskotala někde poblíž na ostrově a zachránilo se asi 341 lidí. Ale na ostrově nebyl dostatek vody ani jídla. Tak se kapitán vydal hledat na člunu pomoc. Podařilo se mu to, ale než se vrátil, ujalo se vlády v místní komunitě ztroskotanců pár obchodníků, kteří se rozhodli, že všichni nepřežijí a vybrali skupinu asi 28 svých kumpánů a zbytek lidí (včetně žen a dětí) soustavně zabíjeli. Navíc to byli kriminálníci, kteří prostě chtěli někam utéct na ostrovy a skrýt se. Brzy se z toho zabíjení stalo naprosté šílenství, zabíjeli i z nudy. Když se kapitán vrátil, našel tam spoušť a nepatrné zbytky přeživších ztroskotanců. Ty zloduchy odsoudili k trestu utěti pravice a poté oběšení. Vše je tam živě vyobrazeno, ale raději dám svou fotku, bude to humánnější, a to i v mém věku.

To za mnou je lodní kotva:

A tady je už Fremantle, Presbyteriánský kostel:

Presbyteriánský kostel a radnice:

Market street:

A opět Aboriginal art:

Nádraží ve Fremantle:

Cestou zpět jsme ve vlaku zjistili, že jsme zbytečně kupovali jízdenku dvakrát. Mají zde ten šikovný systém integrované dopravy, a tedy lístky z autobusu platí dvě hodiny, a to na vše. Navíc jsem zjistila, že jsem v restauraci, kde jsme si dali oběd, zapoměla na toaletě hodinky (musela jsem si je sundat, abych se mohla umýt – teplota 38 ve stínu). Říkám, to je jedno, necháme to být, mám tady ještě jedny, ale Pavel měl takovou radost, že i já jsem něco ztratila, že trval na tom, že pojedeme zpět. No vlastně – proč ne? Jízdenka platí, vlak na protější koleji zpět jede a trvá to jen 15 min. Hodinky jsem našla, šťastně jsme dojeli do Cottesloe a hurá za rybičkami.

Večer vše při starém: Pavel hledá opět peníze, chléb sežrali havrani (nebo jsou to krkavci?), já jdu nakupovat, hlavně ten chleba. Jo ty peníze: Dala jsem mu dobrou noc a šla do svého pokoje. Už usínám, v tu, o půlnoci, bušení na dveře. „Pojď sem, já jsem měl všechny peníze v batohu, ale batoh byl dnes přemístěný a všechno je v čudu, peníze, doklady ... musela to sebrat pokojská, musím to nahlásit!“ Povzdechla jsem a šla mu prohledat batoh. No, všechno tam měl, ale v jiné kapse, než tvrdil. Konečně do lůžka (důrazně jsem zakázala další bušení na dveře, buzení a zmatkování – pomůže to?)

Neděle, 27.2. 2011

Dnes byl báječný den. Hartley přijel v 10 a nejprve jsme šli na kafe (tedy Ice Coffee) a diskutovali o naší společné práci. Diskuse byla bouřlivá, jsme oba temperamentní, ale pak jsem se pokusila o smířlivé gesto a řekla „Hartley, napíšeme společný článek – porovnání Tvého Epsilon kalkulu a našeho lambda kalkulu, co říkáš?“ Hartlet byl potešen, a to tak, že značně, dal nám svou poslední kapitolu z Handbook, která právě vyšla a vydali se na výlet. Ale Pavel je skeptický, přečetl už tu jeho práci, údajně. Ale on je vždycky skeptický, když se nejedná o našeho guru. Na výlet jsme jeli do toho Swan Valley, a bylo to moc krásné. Ovšem bez auta by to opravdu nešlo. „Údolí“ je rozsáhlé a doprava tam prakticky možná pouze autem. Nejprve jsme

navštívili místní vinohrady, pýchu to Austrálie. Dovezli révu z Francie a pustili se do výroby vína. Myslím, že úspěšně, ačkoliv já to nemohla posoudit. V tom vedru i malý loček vína by mě snad složil. Ovšem Pavel a Hartley testovali s gustem a libovali si. Takže fotky z australských vinohradů.

Páni profesori koštují víno z oblasti Houghton:

Páni profesori dále koštují, já fotím a čekáme, až nám přinesou oběd:

Po obědě, v pozadí ty bílé kmeny je ten zvláštní Eukaluptus, kterému zde říkají „salmon gum“:

A páni profesoři ještě jednou (to už by snad stačilo, že):

A teď ten slíbený lososový strom:

No není nádherný? A je stále zelený, po celý rok!

Po obědě jsme se zastavili v „*Gomboc Gallery Sculpture Park*“. Na umění si Australané velice potrpí, a je to hezké. Venku ve volné přírodě jsou rozmístěny různé sochařské výtvořy a uvnitř v galerii jsou obrazy. Nejvíce se mi tam líbil, no hodně se mi líbil, *Bjorn Dolva*. Bohužel, uvnitř se nesmělo fotit, tak si tohoto malíře budu muset najít doma, na Internetu. Dělá moc zajímavé a hezké obrázky. Už jsem to vygooglila! Je to zde:

<http://www.gomboc-gallery.com.au/index.htm>

Tento obrázek vlevo se jmenuje: „Can I daddy?“

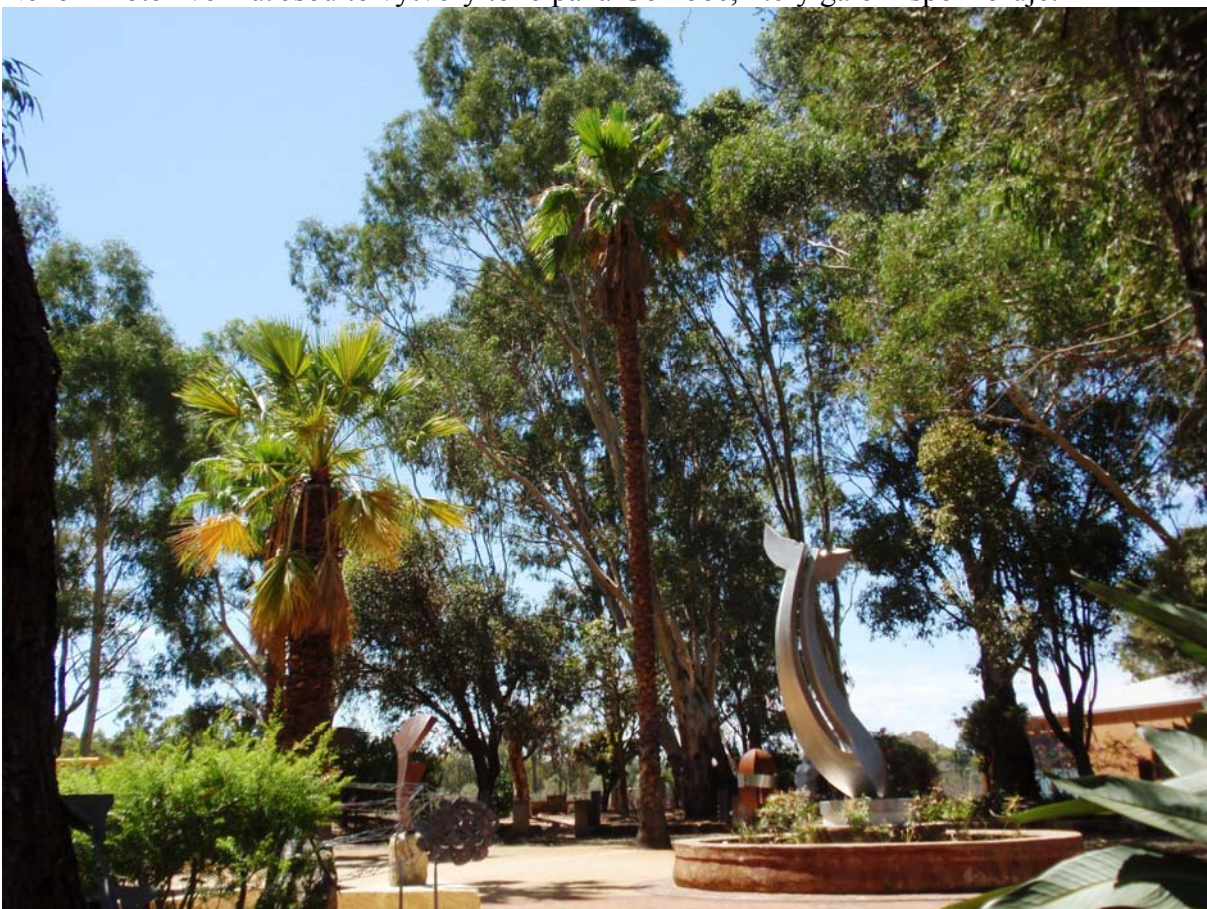
A ten další jsou „leggings“:

A teď je tu „Zrod Barbie“:

Několik fotek venku. Jsou to výtvary toho pána Gomboc, který galerii sponzoruje:

A pak už jsme se blížili tomu vytouženému „Wild life park“. No, malinko mě zklamal, asi proto, že jsem čekala příliš mnoho. Bylo strašné vedro (jak jinak v únoru, že) a páni profesori obcházeli různé klece s ptáky, kteří mě zase tak moc nebrali a Pavel chtěl mermomocí vidět psa Dingo. No nic, je to obyčejný čokl. Tak alespoň pár těch ptáků:

Ale ještě musím dát jednu sochu pana Gomboc:

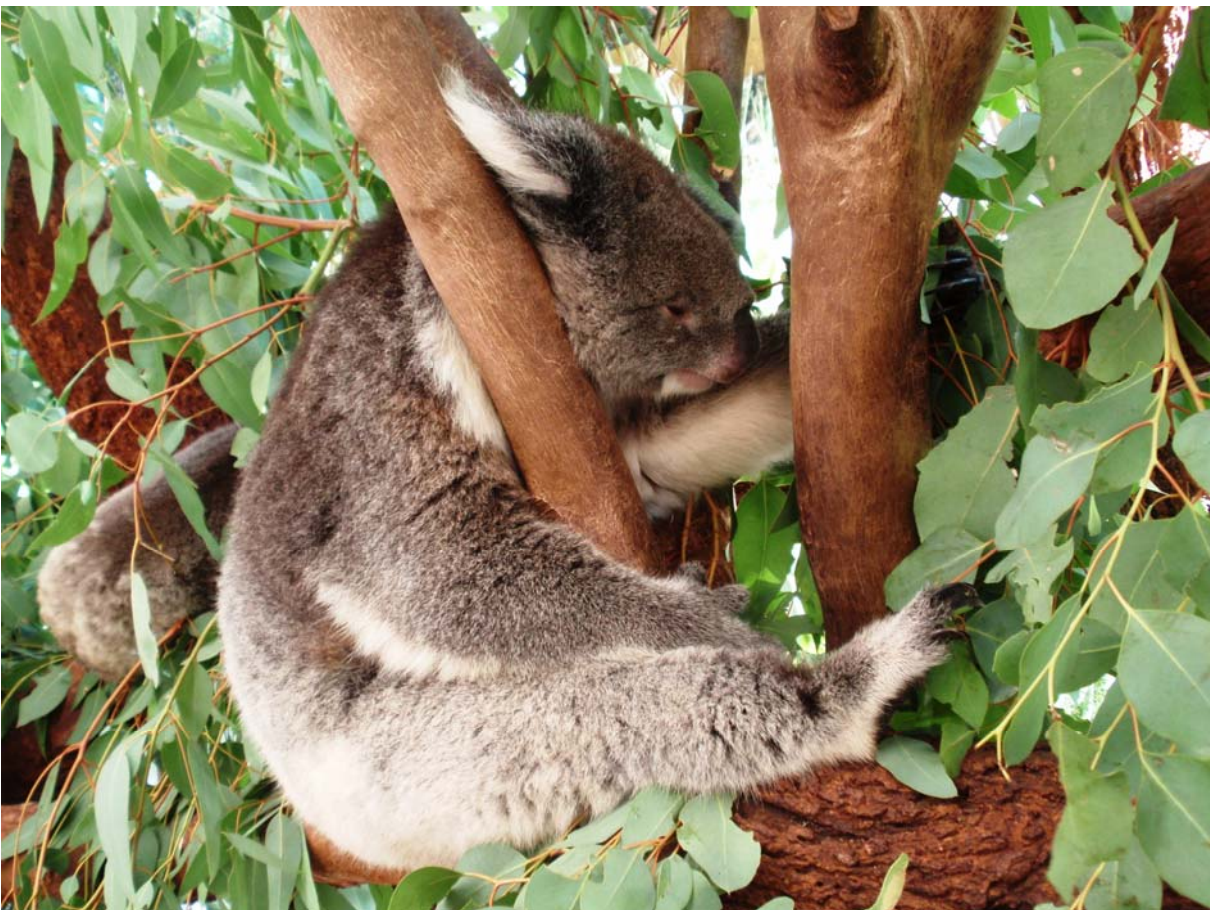
Zde je ten divoký pes Dingo:

Takto to vypadá v parku:

Konečně jsme našli alespoň koaly, ale ty skoro celý den spí. Živí se výhradně listím eukalypsů, které je mírně toxické. Tak jim dá fušku, než se z toho vyspí a detoxikují. Proto alespoň jedna spící koala, ale je roztomilá, že:

Pak jsme šli na „Farm show“, což byla sranda. V porovnání s naším rančem v Hlučíně u nás doma, slabounký odvar. Dojit krávu jsem uměla už jako malé děcko a nahánění oveček do ohrady – no jo, ale ani tam neměli ovečku Shawn! Vlastně ne, jedna věc tam byla velice zajímavá, a to je stříhání ovcí:

Toto je vlna z jedné jediné ovečky(!):

Ale pak jsme konečně našli klokany, a to byla paráda. Mohli jsme je krmit, hladit, a jsou to velice roztomilá zvířátka. Mohou prý být i nebezpečná, ale tito klokánci byli naprosto mírumilovní. Asi už si zvykli.

Večer jsem opět běžela do oceánu a potkala na pláži manželský pár, a dali jsme se do řeči. Myslela jsem, že jsou to Australané, ale jsou to Norové! On je matematik, dělá pravděpodobnost, statistiku atd. a hlavně se zabývá klimatem. Jsou tu na čtyři měsíce. Tak jsem jim zaspívala kousek prvního Griegova Norského tance a zmínila Skolema, což byl taky Nor. Byli moc rádi (i přesto, že můj „zpěv“ se podobá bručení, no jo, sexy pooperační baryton).

Pondělí, 28.2. 2011

Dnes jsme zůstali v hotelu. Kam bych se v tom vedru plahočila, že. Sedím na pokoji, klimatizace zapnutá, a pěkně v pohodlí pracuju. Když mě to unaví, hupnu do oceánu, vyplavu se, a znovu mám chuť na práci. No není to ideální? Přemluvila jsem i Pavla, šli jsme na pláž spolu. Byl rád, ale, jak jinak? Při odchodu z pláže začal hořekovat, že ztratil brýle. No, to by byla fakt katastrofa, nejen že špatně slyší, navíc by ještě neviděl. Tož jsme se vrátili na pláž a hledali a hledali. Pan profesor z Norska taky hledal. Já jsem mu vysvětlila, že to je normál, roztržitý pan profesor (Pavel) pořád něco ztrácí. Ale že nevěřím, že brýle zůstaly na pláži, neboť vždy kontroluju, zda jsme tam něco nenechali. On na to – ano ty rituály jsou důležité, já to taky tak dělám. Brýle určitě zůstaly na pokoji. Ale o tom jsem měla pochybnosti, protože Pavel by bez brýlí na tu pláž těžko došel. Nakonec jsme to vzdali a šli zpět do hotelu. V tom – co se to tam v křoví blyští? Pavlovy brýle! Konec dobrý, vše dobré (byly opět v té kapse, ze které vše vypadne).

Připravila jsem si střeďeční přednášku, poslala Bjornovi další verzi společného článku, a den už pak proběhl v pohodě. Večer jsem se šla opět kochat západem slunce, a tentokrát jsem to stihla! Je to úžasný spektakl, kterého se nemůžu nabažit. Slunce zde padá do oceánu doslova před očima, během pěti minut tam spadne, a je tma. Je to tím, že jsme podstatně blíže rovníku, než u nás doma. Akorát nesmíte propásnout tu pravou chvíli, tj. před sedmou. Dnes se mi to podařilo, fotila a fotila, tak se pokusím vložit australský západ slunce v „přímém přenosu“. Nejprve dvě fotky v 18:45, ty následující jsou v rozmezí 18:50 – 18:55.

Úterý, 1.3. 2011

Vše při starém, slunce, horko, oceán, ryby, práce, oceán, ryby, práce, paráda.
Společný článek s Bjornem („Existential quantification into hyperintensional contexts *de re*“) úspěšně submitnut.

Středa, 2.3. 2011

Báječný den! Ráno, jak jinak, hup do oceánu. Poté, co jsem se pořádně vyplavala a osvěžila, dokončila ranní hygienu, umyla vlasy (jdu opět reprezentovat!), a nachystala se na dnešní seminář a přednášku, bylo už skoro 11 a Hartley opět čekal před hotelem. Jo vlasy. Po každodenním koupání v moři vypadám jak Beethoven (či Mozart?). Mám bujnou hřívu, kterou však absolutně nejde učesat. Tak jsem to nechala přírodně.

Přijeli jsme na universitu, následoval lehký lunch a už jsem šla chystat projektor atd. Ale ještě musím zmínit zdejší jídlo – výborné. Akorát tak na toto klima. Velice lehké, hodně zeleniny, ryb a hub, ale vždy výborně okořeněné, prostě tak akorát jemné, delikátní a báječné chuti.

Takže, zde sedíme v místní menze na obědě. Vlastně nejprve venku, a pak uvnitř v menze:

Na tom dalším snímku je konečně naše kamarádka Lubica Ucnik (vlevo od holuba). Učili jsme Australany, jak vyslovovat její jméno a byli velice překvapeni. Lubica emigrovala ze Slovenska v osmdesátých letech, je moc fajn a velice svérázná. Navíc, dnes mi složila ten největší kompliment, který jsem za posledních dvacet let dostala. „Řekla mi, Ty jsi mladší, Ty máš ještě čas“. Já na to – jo? Ale mně je 62, jsem ročník 48! Tož to vykulila oči a přiznala, že ona je o dva roky mladší, ročník 50. Ale je milá a vypadá dobře (to jsem skromná, že?):

Vlevo ode mne sedí Horst – prima chlapík:

A už začíná seminář a opět moje show:

No, co dodat. Myslím, že zde jsou velice otevření novým myšlenkám a směrům, a že Transparentní intensionální logika zde má velkou perspektivu. Horst mi věnoval své poslední dva články a napsal na ně „Marie, thank you for your brilliant talks“. Kdepak bych si kdy pomyslela, kam až se dostanu díky své oblíbené, milované logice!

Po příjezdu na hotel jsme akorát tak stihli západ slunce, já hupla do oceánu, vyplavala se a opět potkala své norské přátele. Paní se mne zeptala, jak dnes bylo a co zase pan profesor ztratil? Já na to, „dneska ještě nic, ale den dosud není u konce!“ Ale pan norský profesor mě uklidnil, „vždyť už snad ani nemá co ztrácet!“ No, on Pavla nezná, jeho vynalézavost ohledně zmatkování a ztracení nezná mezí.

Ještě musím zmínit další výbornou zdejší okolnost: není tu žádný hmyz, žádní komáři, ovádi, vosy a jiná havěť, která tak zpříjemňuje pobyt u vody doma. Přitom já jsem ten typ, že kdyby se v Austrálii nacházel jeden jediný komár, určitě by si mne našel. Ale dověděla jsem se, co je to „australský salut“. No to když tak máchnete rukou před obličejem a odháníte mouchy. Přesněji řečeno, jednu ze dvou much, které se v Austrálii nacházejí. Aspoň máte možnost ověřit, jak funguje ta jedna rána. S hrůzou zjišťuju, že už jsou zase skoro 3 hodiny ráno, protože mi můj miláček ukazuje 19:47. Tož sbohem můj deníčku, jdu do lůžka.

Čtvrtek, 3.3. 2011

Už si konečně zvykám na to horko (ani to nebylo tak těžké, docela si v něm lebedím), a pomalu budeme balit domů, zpět do mrazů. No nic, vše při starém, práce, slunce, horko, oceán, práce, slunce, horko, oceán. ... Vlastně dnes se staly dvě věci. Za prvé, přečetla jsem článek od Horsta a poslala mu své komentáře. Za druhé, večer jsem ještě hupla do oceánu a prostě – kdyby byla v celém Indickém oceánu jedna jediná medusa, určitě si mne najde. Ráno jsem ji tam viděla, tak jsem se jí celý den vyhýbala, ale večer jsem na ni zapoměla, a ta potvora mne žáhla. Opravdu hodně, bylo to velice nepříjemné. Myslím, že jsem dnes udělala světový rekord na 100 znak.

Bohužel to nikdo neměřil. Ale vylítla jsem z oceánu jak špatně řízená střela a utíkala na hotel. Už je vše OK. Naštěstí jsem do kufru přibalila Fenistil, a ten pomohl.

Pátek, 4.3. 2011

Poslední den našeho pobytu zde! Co asi přinese? Večer máme závěrečný seminář na UWA, pak nás zvou na večeři, no, nechám se překvapit, teď musím dokončit článek na ECAP. Vše bylo prima, seminář i večeře v čínské restauraci, a teď hup do lůžka, ráno sbalit ... ach jo. Kdybych tu mohla zůstat ještě aspoň 14 dnů, všechny mé nemoci by zmizely! Vodoléčba v Indickém oceánu funguje přímo zázračně (páteř, uši, bolesti v žebrech, kloubech, bronchitida, jako mávnutím kouzelného proutku – vše je pryč. Ale neboj, ono to zas přijde.)

Ještě fotku večer v mém pokoji, po příjezdu z university, protože se sama sobě líbím, i když kulím oči jak houpací kůň:

Sobota, 5.3. 2011

Ráno na recepci nepříjemné překvapení, vlastně dvě. Hotel máme opustit do 10 (usmlouvala jsem to na 11, ale nakonec stihla do 10) a, jak jinak, Pavel. Myslil si, že zaplatí pobyt kartou, kde má limit 10 tisíc Kč! Tak jsem zaplatila svou kartou za oba. Vždyť je to moucha, takových 1360 australských dolarů. Sbalili jsme, nechali věci v hotelu a zbytek dne strávili příjemně na pláži. Holub se noří z vody:

A já jdu do vody, ale jenom tak jako, jenom pózuju, ať mám památku:

Ted' už nikdo nemůže pochybovat, že jsem fakt byla v Indickém oceánu, hurá!

Je tu opět umění, na pláži je výstava sochařských výtvorů místních umělců:

A toto dílo vyhrálo první cenu. Jmenuje se „fishman tears“, čili rybářovy slzy:

Tak adié, snad někdy ...

A zde mi došla baterka ve foťáku, také karta se zaplnila, co dodat. Vše má svůj čas, mazej zpátky domů:

Perth → Dubai → Praha Ruzyně → Praha hlavní nádraží → Ostrava Svinov → Opava → Svinov → Těšín → Svinov → Háj ve Slezsku.

To zacyklení na konci cesty bylo způsobeno tím, že jsem během těch deseti minut z Ostravy Svinova do Háje vždy tvrdě usnula a přejela Háj. No, nakonec se mi podařilo jít do háje, což byl šťastný konec mého výletu na druhý konec světa, *sláva, nazdar!*